

Arrest

nr. 43 114 van 7 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Mashad. In 1371 (1991/1992) werd u n.a.v uw deelname aan een demonstratie betreffende het vernielen van huizen aangehouden door de Niru-yé Entezami (reguliere politie). U werd vijf dagen opgesloten en nadat u voor een rechtbank beloofde geen politieke activiteiten meer te hebben, werd u vrijgelaten. Sinds 1379/1380 (1999/2001) ontplooiide u uw politieke activiteiten verder. Zo nam u deel aan meetings waar u politieke opleidingen kreeg en gepraat werd over het regime in uw land. De meetings werden georganiseerd door uw vrienden en collega's. In Iran had u uw verzekeringskantoor tijdens de presidentsverkiezingen van juni 2009 gebruikt als campagnebureau voor Mir Hossein Mousavi. Uw collega's, die u eerder had aangeworven op basis van hun politieke engagement, deelden hiertoe folders op de markt uit. U stond aan het hoofd van het bureau en bepaalde wat er diende te gebeuren. U hield met uw collega's

vergaderingen om de propaganda voor te bereiden en de misdaden van het regime aan te klagen. Reeds voor de verkiezingen hadden u en uw collega's de gewoonte om elke week een namiddag gesprekken te houden over de politiek. Hierbij werd het Iraanse regime bekritiseerd. U schreef tevens uw kritieken neer, maar hield deze teksten voor u zelf. U noemde uw naam niet bij deze teksten. Op 25.3.1388 (15 juni 2009) hield u een betoging in de straten van Mashad. U had enkele taken verdeeld onder u en uw collega's. U filmde met uw GSM de demonstratie, met de bedoeling dat uw collega, K. K. (...), de beelden op internet zou zetten. Zo filmde u hoe een jongere door de ordediensten werd geslagen. Plots werd u door enkele mensen in burger in de rug aangevallen. Achter hen stonden agenten van de Niru-yé Entezami. Toen u werd aangevallen, viel uw GSM. U probeerde hem te vernielen. U hoorde uw belagers roepen: "Hij is het, pak hem". Door tussenkomst van o.a. K. (...) kon u vluchten. U schuilde bij een vriend, vanwaar u de dag nadien naar schoonfamilie in Kerach trok. Op aanraden van uw schoonfamilie verliet u op 26.3.1388 (16 juni 2009) Kerach, richting België waar u op 31.4.1388 (22 juli 2009) aankwam en diezelfde dag asiel vroeg. Uw collega's, K. (...) en E. (...), werden tijdens de demonstratie gearresteerd. Sinds uw vertrek uit Iran belde het Ettela'at (inlichtingendiensten) éénmaal uw moeder en twee keer uw echtgenote. Er werd gevraagd waar u was. U moest zich melden en er werd verzekerd dat u niets zou overkomen. Enkele dagen na uw vertrek werd uw verzekeringskantoor door de Iraanse autoriteiten verzegeld en werden enkele zaken in beslag genomen. U weet echter niet wat concreet in beslag werd genomen. In België neemt u deel aan activiteiten georganiseerd door MKO (Volksmujahedin), de Belgische groene beweging en enkele andere groeperingen waarvan u de naam niet kent. U neemt deel aan o.a. betogingen en informatiesessies over de recente verkiezingen en de mensenrechten in uw land. U geeft de verantwoordelijken hiervan soms een tekst waarin u uw mening weergeeft. U weet niet wat met die teksten gebeurt. U plaatst af en toe een reactie op een discussieforum van de website 'IranianUK'. Om uw strijd tegen het Iraanse regime verder kracht bij te zetten wilt u een eigen groep in België oprichten. U hoopt met uw groepering de wanpraktijken in uw land te kunnen aanklagen en te kunnen stoppen. De groep is nog niet opgericht, u bent nog bezig met de voorbereidingen hiervan. U bent in het bezit van uw identiteitskaart (Kart-e Melli) en een duplicaat van uw boekje van de burgerlijke stand (Shenasnameh). Verder legde u volgende documenten neer: kopieën van de boekjes van de burgerlijke stand van uw echtgenote en zoon, een brief van uw sociaal assistent volgens welke het postpakket die u uit Iran ontving, geopend lijkt te zijn onderweg naar België, meerdere foto's van uw deelname aan demonstraties in België en uw ontmoeting hierbij met enkele prominente opposanten, een gedicht dat u zou voorgelezen hebben tijdens een demonstratie, het manifest van de partij die u zou willen oprichten, meerdere folders van demonstraties in België waaraan u deelnam, meerdere documenten aangaande uw tewerkstelling bij verschillende verzekeringskantoren, uw diploma, uw loonfiches, een brief aan de hoofddirecteur van de verzekeringen waarin u uw problemen uitlegt en stelt niet langer te kunnen werken, een sportverslag uit een krant en een foto van u in een sportploeg, twee attesten betreffende opleidingen die u in België heeft gevolgd, een studie-attest van uw echtgenote en enkele grafieken die u in het opvangcentrum heeft gemaakt over het aantal erkenningen van vluchtelingen volgens nationaliteit.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het totaal ongeloofwaardig is dat iemand die anderen oproept een stem uit te brengen voor Mousavi bij de presidentsverkiezingen, zelf niet gaat stemmen bij die verkiezingen. Uw verklaring dat het kiezen is tussen twee slechte kandidaten (gehoor CGVS p. 6), is geenszins overtuigend. U was sinds 1379-1380 (1999/2001) politiek actief en besprak het Iraanse regime tijdens meetings en politieke opleidingen met collega's en vrienden (gehoor CGVS pp.15-16). U was de drijvende kracht achter de demonstratie van 25.3.1388 (15 juni 2009) (gehoor CGVS pp.10, 14). U had eerder uw verzekeringskantoor aangeboden als stockeerruimte voor de aanhangers van Mousavi en later uiteindelijk ook als campagnebureau, net omdat u tegen de regering wou strijden (gehoor CGVS p. 13). U liet posters en pamfletten uitdelen en stond andere bedrijven bij om propaganda te maken (gehoor CGVS p. 12). Uw bewering politiek actief te zijn worden door deze vaststelling volledig onderuit gehaald.

Verder is het opmerkelijk dat u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde aan niemand concreet gevraagd te hebben hoe het met K. (...) en E. (...) is, noch hoe de demonstratie is afgelopen (gehoor CGVS pp. 17-18). U weet evenmin of er nog andere collega's zijn die problemen hebben gekend omwille van hun betrokkenheid bij uw demonstratie (gehoor CGVS p. 19). Uw verklaring uw familie en collega's opgeleid te hebben over zulke zaken niet te spreken (gehoor

CGVS p. 18), is geenszins in overeenstemming te brengen met één van de doelstellingen van uw beweerdde politieke activiteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat u de wandaden begaan door het Iraanse regime kenbaar wou maken. Zo zou u opnames maken tijdens uw demonstratie met de bedoeling de wandaden begaan door de ordediensten via het internet te verspreiden (gehoor CGVS pp. 10-11). U had uw collega's hiertoe ook gemobiliseerd. (gehoor CGVS p. 12). Uw verklaring uw collega's niet gebeld te hebben om concreet te vragen wat er is gebeurd met K. (...) en E. (...) omdat u niet wou roddelen, is geenszins overtuigend (gehoor CGVS p. 20). Dat u niet vraagt naar het concrete lot van uw collega's en de afloop van de demonstraties, terwijl u concrete misdaden begaan door de Iraanse autoriteiten openbaar wilt maken, is geenszins geloofwaardig. Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u uw secretaresse gevraagd te hebben hoe het met uw collega's gaat. Zij vertelde u dat er geen nieuws over hen was (gehoor CGVS p. 24). Aansluitend is het merkwaardig dat u uw familie of collega's niet gevraagd heeft of er nog verdere gerechtelijke stappen tegen u zijn genomen (gehoor CGVS p. 20). U stelt dat dit zinloos is (gehoor CGVS p. 21). Van iemand die zijn land verlaat uit vrees voor problemen met de autoriteiten mag evenwel verwacht worden dat hij zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken, temeer daar deze elementen de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten uitmaken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u uw beweerdde politiek activisme in Iran en uw daarmee gepaarde gaande problemen geenszins aannemelijk gemaakt.

Over uw politieke activiteiten in België dient vastgesteld te worden dat bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolg/moeilijkheden en de ernst van de vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reël risico op vervolging/moeilijkheden in het land van herkomst. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd) blijkt dat de Iraanse autoriteiten ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet vanuit gegaan worden dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reël risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidinggevende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. U behoort duidelijk niet tot deze groep. U was louter een gewoon deelnemer aan enkele demonstraties en meetings die werden georganiseerd door MKO en andere bewegingen. U gaf soms uw geschreven mening aan de verantwoordelijken hiervan, maar u weet niet wat hiermee gebeurd is (gehoor CGVS p. 25). U bent geen lid van een politieke partij of andere beweging (gehoor CGVS p. 26). U bent bezig met een eigen groepering op te richten om uw steun aan de strijd tegen het Iraanse regime kracht bij te zetten, maar de groepering is nog niet opgericht, u heeft nog geen leden of aanhang en er zijn nog geen activiteiten geweest (gehoor CGVS p. 26). U heeft tevens nooit de pers te woord gestaan (gehoor CGVS p. 26). Wanneer u uw mening gaf op een discussieforum van IranianUK, vermeldde u enkel uw voornaam (gehoor CGVS pp. 26-27). In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u aannemelijk gemaakt heeft dat u na een eventuele terugkeer het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw deelname aan enkele betogingen in het buitenland.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en die van uw gezin, uw tewerkstelling binnen de verzekeringen en uw sportactiviteiten worden niet in twijfel getrokken. De foto's en folders betreffende uw activiteiten in België doen geen afbreuk aan het vastgestelde lage politieke profiel dat u heeft. Uw brief aan de hoofddirecteur van de verzekeringen waarin u uw problemen uitlegt, kan niet weerhouden worden. Deze brief is immers van uzelf afkomstig en ontbeert als dusdanig elke objectiviteit. De brief van uw sociaal assistent volgens welke uw postpakket onderweg naar België geopend lijkt te zijn, laat niet toe vast te stellen waar, wanneer, door wie en waarom het postpakket geopend werd. Het feit dat u opleidingen in België volgde en grafieken maakt over het aantal erkenningen als vluchteling, is niet relevant bij het beoordelen van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in een enig middel de schending in van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoeker niet van toepassing daar verzoeker geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoeker bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht, zoals eveneens voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoeker is van oordeel dat de redenen vervat in de bestreden beslissing géénszins afdoende zijn om hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, nu zijn verklaringen gestaafd worden aan de hand van diverse landenrapporten en niet in strijd zijn met algemeen bekende gegevens met betrekking tot de situatie van de tegenstanders van het Iraanse regime na de presidentsverkiezingen van juni 2009.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoeker erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele

wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is daartoe niet voldoende.

2.2.4.1. Met betrekking tot het gegeven dat verzoeker zelf géén stem is gaan uitbrengen naar aanleiding van de Iraanse presidentsverkiezingen van juni 2009, betoogt verzoeker dat hij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal van 18 november 2009 verklaarde dat hij niet gestemd heeft omwille van het fundamentele meningsverschil tussen hemzelf en Mousavi over de functie van het zogenaamde 'religieuze leiderschap'. Voorts, zo stelt verzoeker, verklaarde hij tijdens zijn gehoor dat men de periode waarin Mousavi de functie van eerste minister in Iran bekleedde, en waarbij een groot aantal politieke tegenstanders werd gearresteerd en zelfs effectief ter dood werd veroordeeld, niet vergeten is. Verzoeker heeft niet gestemd omdat hij tegen het regime in zijn totaliteit is en meent hij dat het regime moet veranderen, dit in tegenstelling tot Mousavi die er voorstander van is. Wat betreft zijn deelname aan het voeren van campagne ten voordele van Mousavi, merkt verzoeker op dat hij zulks gedaan heeft om mensen aan te zetten om voor hem te gaan stemmen om zo te verhinderen dat Ahmadinejad de verkiezingen zou winnen, nu deze laatste tijdens diens eerste ambtsperiode heeft aangetoond niets goed te willen doen voor Iran.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met bovenstaande argumentatie beperkt tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaring dat hij niet is gaan stemmen omdat hij de hele overheid in vraag stelt en het kiezen was tussen slecht en slechtste (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 18/11/2009, p. 7-8), hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar hij in gebreke blijft.

Derhalve blijven de vaststellingen van de Commissaris-generaal dat verzoeker sinds 1999-2001 politiek actief was en het Iraanse regime tijdens meetings en politieke opleidingen met collega's en vrienden besprak en hekelde, dat verzoeker volgens zijn verklaringen de drijvende kracht uitmaakte achter de demonstratie van 15 juni 2009, dat verzoeker zijn verzekeringskantoor als opslagplaats voor de aanhangers van Mousavi en later zelfs als campagnebureau zou hebben aangeboden, net omdat verzoeker de regering wilde bestrijden, en dat verzoeker posters en pamfletten zou hebben laten uitdelen en andere bedrijven zou hebben bijgestaan om propaganda te maken, onverminderd overeind. De Raad is van oordeel dat de Commissaris-generaal uit het voormelde terecht kon concluderen dat het totaal ongeloofwaardig is dat verzoeker dermate bedrijvig zou zijn geweest ten voordele van Mousavi, doch zelf zou hebben nagelaten om uiteindelijk een stem uit te brengen voor deze laatste omwille van het fundamentele meningsverschil tussen hemzelf en Mousavi over de functie van het zogenaamde 'religieuze leiderschap'. Daarenboven is het volstrekt onaannemelijk dat verzoeker die het verleden van Mousavi kende, meer in het bijzonder het gegeven dat onder diens premierschap massaal tegenstanders van het regime verdwenen en ter dood werden gebracht, om deze reden niet zou gaan stemmen zijn voor Mousavi maar wel uitgebreid mensen mobiliseerde en propaganda voerde ten gunste van Mousavi. Desbetreffende vaststellingen doen derhalve op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.2.5.1. Met betrekking tot de vaststelling van de Commissaris-generaal dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor verklaarde te hebben nagelaten te informeren naar de situatie van zijn collega's K. en E. en het (verdere) verloop van de demonstratie, merkt verzoeker op dat hij aanvankelijk geen vragen stelde aan zijn vrouw en secretaresse omdat hij in de overtuiging leefde dat telefoongesprekken door de Iraanse autoriteiten worden afgeluisterd. Tevens verklaarde hij dat hij niet wou dat zij problemen zouden krijgen omwille van hun gesprekken. Verder betoogt verzoeker dat hij geen diepgaande gesprekken wou voeren met zijn familie en secretaresse over het lot van zijn collega's en hemzelf omdat hij vreest dat zij hierdoor in de problemen zouden komen.

Op 29 december 2009 contacteerde verzoeker zijn secretaresse die hem wist te vertellen dat ze ook gearresteerd werd door de Iraanse veiligheidsdiensten en deze haar meedeelden dat hij in verdenking gesteld werd van het voeren van propaganda tegen het regime en het in het gedrang brengen van de openbare veiligheid. Tevens werd haar door hen verteld dat K. en E. nog steeds vastzitten. Naar aanleiding van het laatste gesprek dat verzoeker heeft gehad met zijn echtgenote, heeft hij vernomen dat de veiligheidsagenten haar opgebeld hebben en gezegd hebben dat ze weten dat verzoeker zich in het buitenland bevindt en contact moest opnemen met het telefoonnummer 8665713 van de veiligheidsdienst.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoeker erop dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de Commissaris-generaal te verwachten van verzoeker dat hij van bij het begin veelvuldige, aanhoudende pogingen onderneemt teneinde informatie te bekomen omtrent de evolutie van zijn eigen problemen, dan wel deze van zijn collega's K. en E. daar deze informatie hem zou hebben toegelaten om zijn eigen situatie in te schatten. Het aanvankelijk nalatig handelen van verzoeker wijst op een gebrek aan interesse en ondermijnt de ernst van verzoekers vrees voor vervolging in Iran. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift wederom niet verder komt dan het herhalen van eerdere verklaringen (betreffende het afluisteren van de telefoon en het vermoeden dat zijn contactpersonen in de problemen zouden komen) en het uiten van loutere post-factum verklaringen, hetgeen niet van aard is de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Betreffende de politieke activiteiten van verzoeker in België merkt verzoeker op dat de informatie waarnaar de Commissaris-generaal verwijst oude rapporten zijn die helemaal niet van toepassing zijn in de huidige context van Iran. Tal van rapporten spreken over gewelddadige aanpak tegen strijders tegen het Iraanse regime na de verkiezingen van juni 2009. Tal van mensen worden vermoord, verkracht of tot zeer zware gevangenisstraffen veroordeeld.

2.2.6.2. De Raad stelt tevens vast dat uit de *"Subject Related Briefing "Iran" – Risico gedwongen terugkeer"*, met update op 29 oktober 2009 (administratief dossier, stuk 20), aldus daterend van na de verkiezingen van juni 2009 en die gesteund is op objectieve bronnen, blijkt dat enkel leidinggevende figuren van oppositiebewegingen die ook met name in de openbaarheid treden een reëel risico lopen bij een terugkeer naar Iran. Op basis van verzoekers verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier, komt de Raad samen met verwerende partij tot de vaststelling dat verzoeker evenwel niet tot deze groep behoort. Verzoeker stelt bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij gewoon deelnemer is bij enkele demonstraties en meetings die georganiseerd werden door onder andere MKO, hij geen lid is van een politieke partij of andere beweging en hij nooit de pers te woord heeft gestaan. Verzoeker is bezig met een eigen groepering op te richten om zijn steun aan de strijd tegen het Iraanse regime kracht bij te zetten, maar de groepering is nog niet opgericht, verzoeker heeft nog geen leden of aanhang en er zijn nog geen activiteiten geweest (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 22/12/2009, p. 25-27). Verzoeker toont met zijn opmerking dat tal van landenrapporten stellen dat de situatie in Iran zeer gevoelig ligt en dat er tal van tegenstanders van het regime worden gearresteerd en tot zware straffen worden veroordeeld niet aan dat personen die terugkeren naar Iran en die geen leidinggevende figuur van een oppositiebeweging waren in het buitenland en evenmin in deze functie met name in de openbaarheid traden door de Iraanse autoriteiten worden gevisieerd als tegenstanders van het regime.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift enkele rapporten van Amnesty International voegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet opgesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebrek aan een dergelijke vertaling deze rapporten niet in overweging.

Om voormelde redenen kan derhalve geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat om reden van zijn uiterst beperkte politieke activiteiten in België hij een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben vanwege de Iraanse overheid. Verzoeker toont niet aan te beantwoorden aan bovenvermeld profiel, met name een leidinggevend figuur van een oppositiebeweging te zijn die ook met name in de openbaarheid treedt. Verzoeker kan aldus niet worden beschouwd als een réfugié sur place.

2.2.7.1. In fine van zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend, nu vaststaat dat hij bij een eventuele terugkeer naar Iran een onmenselijke en vernederende behandeling zal dienen te ondergaan, waarbij zijn leven zelfs in gevaar kan zijn en welke bijgevolg in strijd is met artikel 3 EVRM. Verder betoogt hij dat de bestreden beslissing hem de subsidiaire beschermingsstatus weigert zonder hiervoor maar enige motivering te geven en louter stelt *"verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"* en een loutere standaardmotivering niet voldoende is.

2.2.7.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst erop dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent echter niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM, merkt de Raad op dat het artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

De Raad wijst er verder op dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en verzoeker niet ressorteert onder het profiel van een leidinggevende figuur van een oppositiebeweging die met name in de openbaarheid treedt waardoor hij geen risico loopt bij terugkeer naar Iran. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas en evenmin op zijn voorgehouden status van *réfugié sur place* teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich dienaangaande te verwijzen naar de algemene situatie in Iran waar tal van mensen gearresteerd worden en zware gevangenisstraffen worden uitgesproken ten aanzien van tegenstanders, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is.”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar de algemene gevoelige situatie in Iran niet aantoonde dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de gehoorverslagen van de Commissaris-generaal en de *“Subject Related Briefing ‘Iran’ – Risico gedwongen terugkeer”* van 29 oktober 2009 en dat verzoeker tijdens zijn samen meer dan vijf uur durende verhoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT